

STEWARDSHIP MINISTRIES
GENERAL CONFERENCE OF SEVENTH-DAY ADVENTISTS

Adakozási naptár 2020

HIT, BIZALOM ÉS ELKÖTELEZETTSÉG

Írta: Marcos Bomfim
Angol cím: Faith, Trust and Commitment

Fordította: Zarka Péter
Lektorálás, korrektúra: Dr. Gyertvainé Gerlai Krisztina
Nyomdai előkészítés: Ecsedi Gabriella
Felelős kiadó: Ócsai Tamás

<https://stewardship.adventist.org/>

Hetednap Adventista Egyház

ELŐSZÓ

Gyülekezeteink istentiszteleti életének legfontosabb része a Szentírás tanításának értelmezése, Isten eligazító és bátorító szavának tanulmányozása. De mindezek mellett van még néhány fontos része egy istentiszteletnek, amit örömmel megtecsünk: közösen éneklünk, dicsőítjük Urunkat áldásaiért, vezetéséért, védelméért. Továbbá közösen és egyénileg is imában fejezzük ki tiszteletünket Isten iránt.

Ezen kívül még egy jelentős része Istenünk tiszteletének, hogy elhozzuk „tárházába”, abba a gyülekezetbe, amelyikben tagok vagyunk, keresetünk egy tizedét, valamint hálaadományainkat is.

Ez a kis füzet az év minden szombatjára egy külön oldalon ehhez nyújt eligazítást. A szombati adakozásokhoz írt gondolatok igyekeznek visszaadni a címben kifejtett fő gondolatot: „Hit, bizalom és elkötelezettség”. Az 52 felolvasásból 28 valóságos élettörténet, 7 könnyen érthető, elképzelt történet. Találhatóak köztük olyanok is, amelyek a szerző családjának életéből vett példák. Vannak történetek, amelyekkel megajándékozták a szerzőt ehhez a kiadványhoz, köszönet nekik érte.

Vannak szombatok, amikor külön az oldal vége felé jelezzük, hogy milyen speciális célra gyűjtjük össze világszélesen egyházunk gyülekezeteiben (158 334 darab, 2017-es adat szerint) adományainkat. **Amennyiben ez nincs jelezve – és a legtöbb szombaton ezt láthatjátok –, akkor adományainkat a gyülekezet saját költségeire fordítjuk.**

*Zarka Péter
Sáfársági Osztály*

ADAKOZÁSI TERVEK

A világszéles Hetednap Adventista Egyházban háromféle adakozási tervet használunk.

A kombinált adakozási tervet lehetőségként szavazták meg a 2002-es éves ülészak küldöttei, miután megkapták az ajánlást a 2001-ben tartott világszéles sáfársági találkozó résztvevőitől. Ez az egyház minden szervezeti szintjét támogatja azáltal, hogy az összegyűjtött összegeket egy forrásba helyezi, majd az kerül elosztásra. A divíziók maguk határozzák meg az arányokat, de azoknak a következő százalékokon belül kell lenniük: 50-60% marad a helyi gyülekezeteknél; 20-25% kerül a Generál Konferenciához (GK) missziós célokra és 20-25% fordítható a helyi missziómunkára. A következő divíziók használják ezt a tervet: ECD, ESD, IAD, NSD, SAD, SID, SPD (szigetek területe), SSD, SUD, WAD.

Az adakozási naptár az az opció, amit eredetileg használtunk. Minden évben feltüntetjük a naptárban, hogy melyik hét adománya hová fog kerülni, aszerint, ahogy azt a GK bizottsága megszavazza. Körülbelül 26 adomány összege marad a helyi gyülekezeteknél, a többi felosztásra kerül az egyházszervezet különböző szintjei között, vagy átirányításra a helyi területen. Hat különleges adakozás van, konkrétan meghatározott szolgálatok számára. A következő divíziók köteleződték el emellett a terv mellett: EUD, Izraeli Misszóterület, MENA, SPD, TED.

Az egyéni adakozási terv azzal a javaslattal él, hogy a gyülekezeti tag minden személyes bevételének bizonyos százalékát három fő forrás számára különíti el: a helyi gyülekezeti pénztárnak, ez fedezi a rezsiköltségeket, a biztosítási költségeket stb; az egyházterület fejlesztési alapjának (oktatás, evangelizálás, szünidei bibliatáborok, nyári táborok, az uniók által kiadott magazinok), valamint a világszéles egyház pénzügyi alapjának a globális missziós szükségleteire. A NAD jelenleg ezt a tervet alkalmazza.

Azon divíziók számára, amelyek az Adakozási naptárat használják, a következő oldalakon tesszük közzé a naptárat. A különleges adományokkal és a tizenharmadik szombati adományokkal kapcsolatos információkat is itt közöljük.

ADAKOZÁSI NAPTÁR 2020

Január

4.	Helyi gyülekezet
11.	Adventista Teológiai Főiskola
18.	Helyi gyülekezet
25.	Helyi gyülekezet

Február

1.	Newboldi Főiskola
8.	Helyi gyülekezet
15.	Helyi gyülekezet
22.	Helyi gyülekezet
29.	Helyi gyülekezet

Március

7.	Helyi gyülekezet
14.	50%-a REK; 50%-a Generál Konferencia – AWR
21.	Helyi gyülekezet
28.	Egyházterületek beruházásai

Április

4.	Helyi gyülekezet
11.	Világmisszió költségvetése
18.	Helyi gyülekezet
25.	Helyi gyülekezet

Május

- 2. Katasztrófa, éhínség enyhítése 100% TED
- 9. Helyi gyülekezet
- 16. Helyi gyülekezet
- 23. Helyi gyülekezet
- 30. Helyi gyülekezet

Június

- 6. Magyar Unió – Misszió
- 13. Helyi gyülekezet
- 20. Helyi gyülekezet
- 27. Helyi gyülekezet

Július

- 4. Helyi gyülekezet
- 11. Világmisszió költségvetése, GK
- 18. Helyi gyülekezet
- 25. Helyi gyülekezet

Augusztus

- 1. Magyar Unió – Balatonlelle, Bózsva
- 8. Helyi gyülekezet
- 15. Helyi gyülekezet
- 22. Helyi gyülekezet
- 29. Helyi gyülekezet

Szeptember

5. Helyi gyülekezet
12. Világmisszió költségvetése (Szokatlan események)
19. Helyi gyülekezet
26. Helyi gyülekezet

Október

3. Egyházterületek beruházásai
10. Helyi gyülekezet
17. Helyi gyülekezet
24. Helyi gyülekezet
31. Helyi gyülekezet

November

7. Helyi gyülekezet
14. Évenkénti hálaadomány (Globálmissziós célra)
21. Helyi gyülekezet
28. Helyi gyülekezet

December

5. Magyar ADRA
12. Helyi gyülekezet
19. Helyi gyülekezet
26. Helyi gyülekezet

A szerzőről

MARCOS FAIOCK BOMFIM

Marcos Faiock Bomfim lelkész 2015. október 11. óta szolgál a Hetednapos Adventista Egyház Generál Konferenciájának Sáfársági Szolgálatánál. Korábban a Dél-Amerikai Divízió (SAD) szolgált különböző osztályoknál a lelkészi, sáfársági, családi és egészségügyi szolgálatok területén.

Lelkészcsaládból származik, Braziliában kezdte lelkészi szolgálatát; kilenc évig Sao Paulóban. A Sáfársági osztályt vezette a Dél-Brazil Unióban 5 éven át, majd a következő 11 évben két területen ugyanabban az unióban.

Bomfim lelkész most DMin tanulmányokat folytat az Andrews Egyetemen, az országos Novo Tempo em Família (Új idők a családban) rádióban előadó volt tíz éven át, 2014-ben és 2015-ben a Lar e Família (Otthon és család) TV-programban 2 éven át volt előadó.

Lelkészi szolgálata mellett a családjának él. Felesége Mariluz da Silva Bomfim, tanár és családterapeuta. Két lányuk van, mindketten házasságban, Launa és Alana. Unokájukkal, Emíliával hetedik generációs adventista családként élnek.

ISTEN AZ ELSŐ

ÍGÉREM:

Hogy **ELKÜLÖNÍTEM** minden nap első pillanatait arra, hogy **IMABAN**, a Biblia tanulmányozása, a Profétaság Lelke és a szombatiskola tanulmányozása, valamint a **CSALÁDI ÁHÍTAT** által Istennel társalogjak.

Hogy **ÉPÍTEM** a **KAPCSOLATAIMAT**: növekszem a hűségben, a megbocsátásban és az elvszerű szeretetben.

Hogy **MEGALAPOZOK** egy új **EGÉSZSÉGES SZOKÁST**, hogy jobban imádjam az Urat az elmémben

Hogy hetente **FELAJÁNLOK** egy napot (estét) arra, hogy Istenerőt **MUNKÁLKODJAK**, hirdetve a jó hirt másoknak bibliaórák, kiscsoportos alkalmak stb. (TMI) által.

Hogy **MEGTARTOM** a **SZOMBATOT**, megfelelően felkészülve rá pénteken, tiszteletben tartva korlátait, a helyes gondolatokat és tevékenységeket.

Hogy **HÜSÉGESEN VISSZAADOM** az Úr **TIZEDÉT** (jövedelmem 10%-át).

Hogy rendszeresen **ODASZÁNOK** egy bizonyos százalékot (___ %) jövedelmemből önkéntes **ADOMÁNYKÉNT** az Úrnak.

ISTEN SEGÍTSÉGÉVEL: _____ Dátum: _____

SÁFÁRSÁGI SZOLGÁLATOK OSZTÁLYA

SZOKÁS SZERINT ISTEN AZ ELSŐ

Az új év elején új alkalmunk van, hogy Isten kegyelmét megújítsuk életünkben! Gondolom, már megújítottad elhatározásaidat ebben (2Kor 9:7) az új évben. Az Istennel kapcsolatos fogadalmadat is felfrissítetted? Hogy minden reggel időben felkelsz és keresed az Isten jelenlétét? Hogy komolyan odafigyelsz lelki életed erősödésére, imádságaidra és a Szentírás olvasására, a tanulmányunk átvételére? Hogy kialakítod a napi családi áhítatok alkalmait minden családtaggal, a gyermekekkel is?

Megfogadtad újból, hogy a szombat bibliai rendelkezését komolyan betartod naplementétől naplementéig (2Móz 20:8-10)? Elhatároztad, hogy ezt a napot nemcsak önző pihenésként értelmezed, hanem lelked megnyugvásaként fogod gyakorolni? Elhatároztad, hogy a gyülekezetedet rendszeresen látogatni fogod, ott leszel már a tanulmány átvételekor is, és távol tartod magad ezen a napon a hétköznapi feladatoktól, hogy keresed az Urat, bízva abban, hogy Ő gondját viseli minden szükségednek?

Megerősítetted fogadalmadat az Úr felé tizededet és adományaidat illetően minden keresetedből és nyereségedből? Hiszen az Úr az, aki biztosít neked mindent és fenntartja az életedet naponként. Rábízod az életedet arra, aki odafigyel rád és gondoskodik rólad minden pillanatban?

Felhívás: Határozzuk el ismételten, hogy Istent tesszük az első helyre az életünkben, és ez szokássá erősödik majd bennünk.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat és utána imádkozzunk!

CSAK EGY DALLAMOT JÁTSZOTT

Jaime Jorge 10 éves korában menekült el családjával Kubából hegedűje nélkül. Igen szűkösen tudtak megélni. A csodák akkor kezdődtek, amikor a család letelepedett Milwaukee-ban, Wisconsin államban 1980-ban. Mivel semmijük sem volt, a gyülekezettől kaptak segítséget. Jaime mamája hamarosan szerzett neki egy hegedűt, hogy folytathassa gyakorlásait. Arra nem volt pénzük, hogy kottákat tudjanak venni, ezért olcsón kaptak egy lemezjátszót és egy Beethoven hegedűkoncert lemezt. „Hallgasd meg és eszerint gyakoroljál!” – adta ki mamája a feladatot.

Jelentkezett a Milwaukee Konzervatóriumba, és ezt az egy darabot gyakorolta rengetegszer! Amikor a professzor meghallgatta Jaime játékát, azon gondolkodott, hogyan lehetséges, hogy ez a fiú ezt az egy darabot ismeri csak, de azt így tudja játszani. Jaime elmesélte a történetét. Kiderült, hogy a professzor a lemez előadójától tanult Európában. Jaime megkapta az ösztöndíjat.

Isten irányította a Jorge család útját abba a városba, a professzor hazaérkezésének az idejét, a lemezjátszót, mindent!

Jaime Jorge ismert adventista hegedűs lett, aki a hegedűjével prédikál és szolgál a világban.

Felhívás: Amikor a tizededet és az adományaidat elhelyezed a kosárba, gondold át, hogy veled is terve van az Úrnak! Ő biztosítani tudja a te szükségéidet is.

Mai adományainkat az Adventista Teológiai Főiskola céljainak támogatására szánjuk. Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

VILÁGSZÉLES MISSZIÓ

Dániel megbetegedett, mert amit a látomásban látott, az megdöbbsentette és nem értette (Dn 8:27). Később megértette Dániel, hogy a 70 éves fogság után elkezdődik Izrael helyreállítása.

Egy keveset megértve Isten népe küzdelmeiből, Dánielt nyomasztotta, amit megértett! Isten nem mindent magyarázott el neki, viszont kétszer mondta, hogy peszélje be, amit látott, mert az a jövőre vonatkozott, a végső időre (Dn 8:26; 12:4).

Századokkal később János látott egy hatalmas angyalt, aki jelképesen azt mondta neki, hogy a kezében levő kis könyvet egye meg. Az a szájában édes volt, mint a méz, de a gyomrában megkeseredett (Jel 10). Ez a látomás a Millerita-mozgalomra vonatkozott és az 1844-es csalódásra, valamint az adventista mozgalomra, egészen a mai időkig. János azt a világos missziófeladatot kapta a látomása végén, hogy: „Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek és nyelvek *előtt*” (Jel 10:11).

Ez azt jelenti, hogy a missziónk és a nekünk adott isteni ígéret sokkal messzebb hat, mint a helyi gyülekezetünk. Az Isten tárházába hozott adományainkkal messze szélesebb körben és gyorsabban tudunk segíteni, mint gondolnánk.

Felhívás: Amikor most összegyűjtjük adományainkat, imádkozzunk azért, hogy nemzetek, népek tanulják meg tisztelni a Teremtő Istent, addig míg még idő van, mert az Ő napja hamarosan itt van.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

RAMÓN ÉS AZ ELMARADT LELKÉSZ

„Már 16 éve is van, hogy a lelkészem nem látogatott meg! Nem is tudom, mit csinál a hét során. Ezért a tizedemet jótékonyági célra fogom odaadni”, mondta Ramón az egyik barátjának.

Ramón rendes tagja volt a gyülekezetének. Kész volt visszaadni az Úrnak a tizedét, de meg volt sértve. Barátja nagyon kedvesen azt válaszolta, hogy mindenkinek megvan a szabad akarata eldönteni, követi-e a Biblia tanítását, hova adja a tizedét.

5Móz 12-ben az Úr világossá tette, hova vigyük adományainkat: „Hanem azt a helyet, amelyet kiválaszt az Úr... hogy az ő nevét oda helyezze és ott lakozzék... oda vigyétek... tizedeiteket... adományaitokat” (5-6. vers). Még ennél is világosabban fogalmaz: „Ne cselekedjete ott mind aszerint, amint mi cselekszünk itt most, mindenki azt, ami jónak látszik neki” (8. vers).

Ramón azt is mondta, ez a „tárházalapelv”, ami az Ó- és az Újszövetségben is megfogalmazódik (1Kor 9:13). Maga az Úr is ezt az elvet fogalmazza meg, amikor azt mondja: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és próbáljatok meg engem... ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen” (Mal 3:10).

Felhívás: Az Úr ma arra hív minket, hogy adjuk át magunkat neki, hozzuk el tizedeinket és adományainkat oda, ahová Ő mondta. Kéri, próbáljuk meg Őt! Fogadjuk el hívását és kövessük Őt!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

MIÉRT ADAKOZOM?

Megszólalt a telefon. Egy barátságos hang mondta el, hogy nem ért egyet az egyházterület bizonyos irányvonalával, ezért kérdezi, milyen más helyre küldheti a tizedét.

Az illető tépelődése bizonyára megszűnne, ha megértené Isten bibliai tárházának értelmezését. Kinek adom én a tizedemet?

A zsolttáros azt mondja: „Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásodat” (Zsolt 50:14)! „Elmegyek házádba égőáldozatokkal, lefizetem néked fogadásimat” (Zsolt 66:13), ami a tizedet is jelenti természetesen.

A Biblia szerint a tized gyülekezetbe való elvitele istentiszteleti cselekedet. A Hetednap Adventista Egyházban a helyi gyülekezet úgy szerepel, mint a tárház ki-helyezett fiókja, ami az egyházterület.

Isten meghatározta, hogyan legyen a tized felhasználva, hogy az a világmissziót támogassa (4Móz 18:21; Mt 28:19-20; Jel 14:6). A tized és az adomány sem jutalomként, sem hatalmi vagy büntetőeszközként nem tekintendő, hanem Isten tisztetére használandó. A fenti példánk mutathat hibázó emberekre, amely minket arra ösztönözhet, hogy eltérjünk Isten pozitív parancsától, de tegyük próbára Őt, ahogy Malakiás tanít minket (3:10)!

Felhívás: Tizedem és adakozásom az én emberi döntésemről beszél-e, vagy azzal a szándékkal hoztam, hogy tiszteljem és alázatosan keressem Őt? Kérjük az Úrtól a megfelelő motivációt, amikor Őt tiszteljük az imádság házában!

Mai adományainkat a Newboldi Főiskola céljainak támogatására szánjuk. Gyűjtjük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozunk!

JÓZSEF CSONTJAI

„És Mózes elvivé magával a József tetemeit is, mert megeskettvén megeskette vala Izráel fiait, mondván: Meglátogatván meglátogat titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyétek innen magatokkal” (2Móz 13:19).

Mit tanítanak nekünk József csontjai? Józsefet apja „burokban” tartotta, kivételezett vele testvérei előtt, cifra ruhában járatta. Ez a bánásmód rombolhatta József jellemét, de az Úr akkor is óvta őt, amikor testvérei eladták rabszolgának idegen földre, és így földi szempontból minden kényelmet elveszített.

Azonban nem csüggedt el, hanem Istent helyezte mindenek elé. Még az sem zavarta össze, amikor igazságtalanul börtönbe jutott, és emberileg a legmegalázóbb helyzetbe került. Innen az Úr felemelte és a legnagyobb ország második emberévé tette. Minden kényelem elérhetővé vált számára. Sátán biztosan megpróbálta, hogy ha nem tudta megváltoztatni gondolkodását a nyomorban, akkor a pompával csapdába csalja. József továbbra is Istenre tekintett, az Isten ígérését tartotta szem előtt. Amikor a testvéreinek egy furcsa kérést fogalmazott meg, akkor is érződött, hogy Isten ígéreteibe erősen kapaszkodott.

Felhívás: Most, hogy elhoztuk tizedünket és adományunkat Urunk, lelki, érzelmi és anyagi forrásainkkal a Te országod felé tekintünk!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

NULLÁNAK MENNYI A TIZEDE?

„Közületek kinek nincs semmi jövedelme?” – kérdezte Josino Campos lelkész a gyülekezetében, Sao Paulóban. Néhány gyülekezeti tag, mint Marcos is, aki egy 11 éves fiú, felemelte a kezét. A lelkész mosolyogva hozzátette: „Az ilyen helyzet kiváló alkalom arra, hogy fogadalmat tegyünk!”

Ha nincs semmi bevétel, hogyan tehetek fogadalmat? – gondolta Marcos. Azt értette, hogy a tized mit jelent.

A lelkész mintha olvasott volna gondolataiban. Így folytatta: „Ha ígéretet teszel, most, amikor nincs jövedelmed, akkor a mostani tizeded nulla, igaz?” Majd hozzátette: „Nullának nulla a tizede!”

Marcos próbálta felfogni ennek az értelmét, amikor a lelkész újra megszólalt: „Nyilvánvaló, hogy nullának a tizede szintén nulla. Majd még hozzátette, hogy aki ilyen helyzetben van, az így imádkozzon: „Uram, tudod, hogy fogadalmat tettem, de most nincs jövedelmem. Ha azt szeretnéd, hogy támogassam ezen a földön a munkádat, akkor adj nekem bevételt! Mindenből, amit nekem adsz, én tizedet és adományokat fogok adni.” Ez az, amit tettem én is, Marcos Bomfim, ennek a gondolatnak az írója.

Felhívás: Az Úr mindig az első, aki ad nekünk. Arra kér minket, hogy neki, aki már adott nekünk, mi is adjunk vissza abból, amit tőle kaptunk. Adjunk neki, amikor áldást kaptunk tőle, ne azért, hogy áldást kapjunk, hanem mert felismertük az Ő munkáját az életünkben!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

KÉSZ VAGYOK BÜNT ELKÖVETNI

„Kész vagyok bünt elkövetni, Lee testvér”, mondta tréfásan Osvaldino Bomfim a területi kincstárnoknak a Sao Paulo-i Területnél, Brazíliában. „Kérek erről egy bizonylatot”, tette hozzá Bomfim, amikor letette az asztalra a tizedét, „mielőtt ezt a pénzt magamra költeném.”

A kincstárnok testvér nem tudhatta, hogy Bomfim azzal viccelődött, ami neki szívet tépő volt. Teológiát hallgatott és közben könyvevangélista munkát végzett, amikor éppen annyi volt a zsebében, amennyi a tizede.

Ha előbb fizeti be a tizedét, hogy eladna néhány könyvet, akkor nem tudja megvenni a 3 éves fiának, Marcosnak a szükséges ennivalót, ami a műtete után nagyon fontos lett volna. Tudta, hogy a tized befizetésének tologatása azt a kísértést erősítené, hogy saját szükségleteit tegye előre. De elhatározta, hogy Istent teszi első helyre.

Nem maradt pénze. Elment könyvet eladni. Meglepődött, mert az első vásárlónál két olyan könyvsorozatot vásároltak meg, aminek a bevételéből abban az időben egy tehenet lehetett volna megvenni! Noha a könyvek nem is voltak nála, de a vásárlók kiállították a csekket.

Azonnal elment a könyvekért, és nem volt kísértés többé, hogy Istent a második helyre tegye. Nagyon hálás volt Istennek. Ezt a történetet azóta sem felejtí el.

Felhívás: Nyugodtan rábízhatjuk magunkat a mennyei Gondviselőre! Ígéretei ma is olyan valóságosak, mint a múltban!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

„ISTEN AZ ELSŐ” RANDEVÚ

Cleide, Marcos szomszédja, mindig megjósolta, hogy „ez a kapcsolatod sem fog sokáig tartani”, és igaza is lett. Marcos érzelmi bizonytalansága miatt mindig úgy is lett.

Majd egy imahét alkalmával a Sao Paulo-i brazil adventista iskolában Marcos arról az alapelvről hallott, hogy „Isten az első”. „Hanem keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek” (Mt 6:33). Még ha ez a megfogalmazás anyagias kérdések tárgyalása közben fogalmazódott is meg, az élet más helyzeteiben is alkalmazható. „Kezdj mindent imával, és az eredményességed esélye nőni fog”, fogalmazta meg a lelkész.

Nos, amikor Marcos első alkalommal hívta randira Marit, nagyon bizonytalan volt. Arra gondolt, el kellene hívnia az Urat a randira. De sohasem imádkozott kettesben együtt egy lánnyal! Nem fogja furának gondolni a lány? Nem fogja visszautasítani pont ezért? „Ha ezért fog elhagyni”, határozta el, „akkor legyen inkább az elején”.

Mielőtt beindította volna a papától kölcsönkért kis Volkswagen Passatot, kérte Marit, hogy imádkozzon vele indulás előtt. Istent akarta az első helyre tenni. Így indult a kapcsolat, ami 3 év múlva esküvővel folytatódott.

Felhívás: Isten arra hív minket, hogy Őt tegyük az első helyre életünk minden területén, még a személyes kapcsolatainkban is, ugyanúgy, mint munkánkban, pénzügyeinkben.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

MI A TE KERÉKPÁROD?

„Megpróbálok hazajutni, mielőtt elered az eső”, határozta el a 43 éves Marcelo, és tekerte keményen a biciklipedált. A felhők fenyegetően tornyosultak Sao Bernardo do Campo városa felett. Nem gondolt volna semmi végzetesre. Az utcai biztonsági videófelvetelek mutatják, milyen hirtelen és hatalmas felhőszakadás érte azt a területet. És hogy milyen hősiezen próbált Marcelo szembe menni a rohamosan emelkedő árral, miközben kapaszkodott a kerékpárjába.

„Szállj le a kerékpárról!”, kiáltott valaki egy erkélyről. Az áradás rohamosan emelkedett, de Marcelo még mindig kapaszkodott a kormányba. Látni, ahogy elesett. Később megtalálták a testét és eltemették 2018. november 25-én.

Mi a te „kerékpárod”, amit az Úr kér, hogy engedj el? Talán egy kapcsolat, ami elvezet Istentől? Egy munkahely, ami távol tart a szombat megtartásától, attól, hogy jó sáfár legyél?

Az örök életünket kockáztathatja, ha olyanhoz ragaszkodunk, amit Jézus kér, hogy engedjünk el. Amikor Jézus ilyet kér, az több mint egy teszt az örök életre! Ebből az átadásból áldás fog származni még ebben az életben is! Ellen G. White azt írja: „Jézus nem kér egy embertől semmi valóságos áldozatot; mert bármit is kér tőlünk, anélkül még jobbak vagyunk” (Counsels on Stewardship. 300. o.).

Felhívás: Imádkozzunk azért, hogy meglássuk, mi az, ami eltávolít minket Istentől és megakadályoz esetleg az örök élet elérésétől.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

SZOLGÁLAT, AMI SOKFELÉ ELÉR

Az Adventista Világrádió (AVR) szolgálata a Generál Konferencia fontos szolgálata. Több mint 1000 rádióállomás és stúdió van a világ minden pontján, ami emberek tömegeit éri el. Az elmúlt évben 26 új rádióállomást nyitottunk meg különböző országokban.

Még mindig jelentős kommunikációs eszközünk a rádió. Nincsenek határok, falak, nincs semmiféle akadály előtte. El tudja juttatni az evangéliumot olyan helyekre, ahová nem jutnak el misszionáriusok.

Az AVR fő területe a 10/40-es ablak, ami Észak-Afrikát, Közel-Keletet és Ázsiát jelenti. Ezek a területek jelenleg el vannak zárva az evangélium előtt, viszont a rádió könnyen eléri itt az embereket.

Mindennap kapnak leveleket munkatársaink. Ezek a levelek nagyon meghatják testvéreink szívét és lelkesítik őket. Kéréseket, kérdéseket kapnak. Azt írta egy hallgató: „Amir vagyok, Iránban élek és hallgatom önöket. Sok mindent megértettem, és szeretnék még többet megtudni Jézusról. Más vallású könyveket itt elkoboznak, de küldjék el emailen vagy postán is, csak fedjék be fekete lappal és ne legyen a fedelére írva semmi, mert elkobozzák”.

Felhívás: Jelenleg a AVR több mint 100 különböző nyelven sugároz műsort, de azon dolgozik, hogy 1000-nél is több nyelven, nyelvjáráson keresztül hirdesse az evangéliumot. Köszönjük, hogy az adományokkal támogatjátok a tervek elérését. Mai adományainkkal 50%-50%-ban az AVR-t és a magyarországi Reménység Evangélizációs Központ (REK) szolgálatait támogatjuk.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

EZ EGY EGYHÁZI TALÁLTMÁNY?

Van, aki azon gondolkodik, ki találta ki a tized gyakorlatát, miért szorgalmazza az egyház, és pontosan tíz százaléknak kell lennie? Elfogadható lenne más százalék is? Az igazság az, hogy a tizedet nem az egyház találta ki. Ugyanúgy, mint ahogy a házasságot és a szombatot sem. Isten rendelte el az emberiség számára (nem csak a zsidóknak), még jóval azelőtt, hogy a zsidó nemzetet megalapította volna. Azok gyakorolják, akik Istent mint Teremtőt és Megtartót tisztelik, valamint a Biblia egészét akarják megtartani.

Ábrahám és Jákób tizedet fizetett már hosszú idővel azelőtt, hogy zsidó nemzet lett volna. A tized törvénye megerősítést nyert akkor, amikor a nemzet megformálódott (3Móz 27:30, 32). De honnan tudjuk, hogy a tized 10%-a kell legyen a teljes bevételünknek? Nem adhatunk más százalékot? Csak a fizetésünkéből kell adnunk? Mi a helyzet az egyéb bevételekkel?

A tized héberül a „maaser”, ami azt jelenti „tized” vagy „tíz százalék”. Nem több, nem kevesebb. Más százalékot nem hívhatunk tizednek. A hívőnek fontos, hogy ezt rugalmasan figyelje. Felismerve, hogy ez áldás az Úrtól.

Felhívás: Kövessük Salamon tanácsát: „Tiszteld az Urat a vagyonodból, egész jövedelmed zsengejéből! Így majd bőven megtelnek csűrjeid, és must árad szajtód vályúiból” (Péld 3:9-10).

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

MIKOR HOZZUK ADOMÁNYAINKAT?

„Mikor vigyünk adományt az Úrnak?”, kérdezte Martha Jackitől, aki bibliaórát adott Marthának. „Havonként? Vagy minden szombaton? Amikor hálát érzek? Vagy amikor a szószékről felhívás hangzik? Amikor van egy jó projekt? Van erre valamilyen bibliai alapelv?”

A Biblia azt tanácsolja, hogy „üres kézzel senki se jelenjék meg az Úr előtt!” (5Móz 16:16), mondta Jacki. „Ugyanakkor az is igaz, hogy a Biblia azt mondja, Isten nem várja el, hogy már azelőtt adjunk neki, mielőtt Ő adott volna nekünk” (2Kor 8:12). „Isten ad nekünk először”, tette hozzá Jacki.

Malakiás 3:8 azt mondja, hogy mind a tized, mind az adomány egyformán fontos. A későbbi versek azt jelzik, hogy egyiket sem adni, elszakadást jelent Istentől.

Ellen G. White azt írja: „Az adakozás lelkületét ne érzelmeink irányítsák! Isten határozott utasítást adott nekünk erre vonatkozóan. Ő határozta meg, hogy a tizedünk és az adományaink elkötelezettségünk mértékét kövesse. Ő akarja, hogy ezt rendszeresen és következetesen tegyük...” (Counsels on Stewardship. 80. o.).

Felhívás: Olyan gyakran, amilyen gyakran Ő áld meg minket, vigyünk neki mi is, amit nekünk adott!

Mai adományainkat az Egyházterületeink beruházásaira fordítjuk. Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

MIÉRT FONTOS A FOGADALOM?

A lelkész arra készült, hogy fogadalom-megújító istentiszteletet tartson. Az volt a célja, hogy tagjait megerősítse a szombattal, a házassági fogadalmukkal és a sáfársági gyakorlatukkal kapcsolatban.

Martha nem örült ennek. „Miért kell fogadalmat tennem az adományaim terén?”, kérdezte Jackit, aki őt felkészítette a keresztségre. „Nem elég, ha annyit adok, amire indíttatást érzek?” Jacki emlékeztette őt, hogy a szív csalárd és romlott, ahogy Jer 17:9 mondja. Nem bízhatunk szívünk érzéseiben, indulataiban.

Ellen G. White azt is mondja, hogy „Nem bízhatunk abban, ha érzéseink és sugallataink irányítanak minket”, mert természetes hajlamunk az önzésre erősebb, mint a szeretet. Továbbá azt a törvényszerűséget figyelhetjük meg, hogy „a gonosz győzedelmeskedik”. Arra is emlékeztet, hogy ha „indítékaink vezérelnek vagy egyszerűen a szimpátia”, akkor fel is hagyhatunk az adományozással „ha hátlátlansággal találkozunk”, vagy „ajándékunkat rosszul kezelték vagy elpazarolták”. Ezért a „keresztényt határozott alapelvek vezéreljék, követve a Megváltó példáját az önmegtágadásban és az önfeláldozásban” (Counsels on Stewardship. 25. o.).

Ne azt ígérjük, hogy ezt a magunk erejéből fogadjuk, hanem az Ő bennünk munkálkodó ereje által. Ahogy ezt Fil 2:13-ban olvassuk: „mert az Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint.”

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

MARILYN REMÉNYSÉGE

Két évvel ezelőtt ünnepelte a 120. évfordulóját a Christian Record Services vakmissziója. 1898-ban kezdték el működésüket, amikor egy 26 éves vak fiatalember, Austin Wilson megkereste a Generál Konferenciát azzal a javaslattal, hogy nyomtassanak ki egy Braille-írástó újsgót a vakok részére. Sokan örültek ennek a javaslatnak, és adományokat is adtak ehhez a misszióhoz.

A felmérések szerint 2050-re 115 millióan lesznek a világon azok, akik vaksággal küzdenek. Ezt a tömeget nehezen lehet elérni.

Nem régen Marilyn, aki ennek a szervezetnek már 30 éve tagja, kapott egy halálról és feltámadásról szóló Braille-írástó könyvet. Hálás szívvel írt egy levelet a misszióknak, mert mostanában veszítette el a férjét, és ez a könyv sokat jelentett neki a vigasztalódásban.

A mai adományunk ennek a vakmisszióknak a szolgálatát támogatja, hogy még mások is megerősödhessekn, mint Marilyn. Braille-írástó és hangos könyvekre, kiadványokra fordítjuk mai adományainkat a világon.

Adjunk hálát azért, ha képesek vagyunk látni, és el tudjuk olvasni ezt a nagyszerű ígéretet: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban” (1Thessz 4:16).

Felhívás: Még Marilynnel és a férjével is fogunk találkozni reményeink szerint, családtagjainkkal, barátainkkal együtt. Marilyn reménysége a miénk is!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

AZ ADAKOZÁS KÉT ALAPELVE

Martha megértette, hogy a tizedet és az adományokat nem az érzelmeknek kell irányítania. Tudja, hogy ezek nélkülözhetetlenek a misszió szempontjából. A tized világos, az 10%, de azt kérdezte, mi alapján határozza meg az adományok százalékát?

Jackie szerint, aki felkészítette őt a keresztségre, Pál javaslata alapján 2Kor 9:7 nekünk kell meghatároznunk az adomány mértékét. A kérdés viszont még az, hogy hogyan tartjuk magunkat ehhez a mértékhez, ha a fizetésünk hirtelen abbamarad vagy elveszítjük az állásunkat? És ha a fizetésünk változó? Vagy ha egy fix összeget határozott el valaki, majd növekszik a fizetése, akkor talán a fix összeg nem fejezi ki hálaérzetét megfelelően.

Mintha Mózes támogatná 5Móz 16:17-ben a jövedelem mértéke szerinti elhatározást: „Kiki az ő képessége szerint adjon az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, amelyet ad néked”. Ha kevesebbet keres valaki, akkor kevesebbet ad, ha többet, akkor aszerint, aki pedig semmit nem keres, akkor az nem ad semmit, de akkor is hűségesebb bizonyul.

Jackie megemlítette Ellen White gondolatát is: „Az Úr Jézus Krisztus maga rendelkezett így, hogy rendszer szerint adakozzunk... (az Isten) ügye így nem függ a bizonytalan adakozási érzéseinktől vagy a változó emberi hangulatunktól” (Counsels on Stewardship. 66., 199-200. o).

Felhívás: Válaszoljunk meg Isten áldásait rendszeresen az életünk során!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ADÓSSÁGMENTES LETTEM!

Az adósságaim maguk alá temettek. „Ez az én hibám volt”, mondta Andrew. Fizetésem jelentősen kevesebb lett, amikor munkahelyet változtattam, de a kiadási szokásaim megmaradtak. Ennek eredményeképpen nőttek az adósságaim. Miután beadtam a tizedemet, alig tudtam kifizetni a számláimat.

Roszul éreztem magam. Munkahelyváltás előtt a tized mellett fizettem még 10%-nyi adományt, valamint 10%-ot jótékonyági célokra. A váltás után a tized befizetése mellett talán négy évbe is beletelhetett volna, hogy megszabaduljak az adósságaimtól. Nem akartam ilyen hosszan ezt folytatni. Malakiás 3 gondolata járt a fejemben szüntelen, amikor Isten arra kér minket, hogy tegyük őt próbára.

Nagy levegőt vettem, és elhatároztam, hogy 10%-ot fogok csak azért is fizetni missziós adományként. Reméltem, lesz valami egyéb munkám, amiből ezt fedezhetem. Extra munkám nem lett, de tíz hónap múlva, ahogy elkezdtem adni misszióra is, eltűnt az adósságom! Nehéz volna megmagyaráznom. Ez Isten matematikája, hiszen nem lett plusz munkám, de az életem valahogyan olcsóbbá lett. Kicsi, apró csodákra lettem figyelmes az életemben.

Felhívás: „Hiszem”, mondta Andrew, „hogyan Isten megáldja azokat, akik neki adnak, többel áldja meg őket, mint azt valaha is kérnék vagy elgondolnák!”

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ÉHEN HALOK

Napok óta éhezett Pavel. Így imádkozott: „Uram, kérlek bocsáss meg, hogy a tizedet használom a szükség idején. Segíts visszafizetnem, és fogadom, hogy soha többé nem teszek ilyet, még ha meg is kell hálnom.”

Romániában élt a kommunista időkben házas diákként, és nem volt keresete. Korábban Pavel elhatározta, hogy a 40 lej tizedet, amit félretett, ennivalóra fogja használni. Összeszedte az üdítős dobozokat, pénzt kapott érte, de az nem volt elég, hogy feleségével a kisfiuk tejéért fizessenek. „Kölcsönvette” az Úrnak félretett pénzt, abban bízva, hogy az Úr ezt „megérti”. Ekkor édesapja meghalt, és a helyzete még rosszabbra fordult, mivel arra a kis pénzre, amit tőle kapott havonként, már nem számíthatott.

Hazautazott és otthon talált egy levelet, amelyben volt 50 lej. Ellenállt a kísértésnek, hogy ezt a pénzt magára költse, befizette belőle a 40 lej tizedet, ezen felül még 5-t, és a maradékot használta csak fel.

„Mi van veled Pavel?”, kérdezte egy idős férfi a gyülekezetből. „Nem nézel ki valami jól.” Elbeszélgetett ezzel a nyugdíjas ügyvéddel, aki megígérte neki, hogy ettől a hónaptól kezdve 500 lejt küld neki a költségeire, amíg tanul. „Majd, ha lehetőséged lesz rá, ne felejtkezz el róla, hogy te is gondoldj másokra”, hagyta meg feladatként.

Felhívás: Használjuk fel még nehéz helyzeteinket is arra, hogy megerősítsenek minket Krisztus melletti hűségünkben!

Mai adományainkat divízióink területén élő éhezőknek juttatjuk el, és azoknak, akiket valamilyen katasztrófa sújtott. Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ISTEN KEZE

„A hurrikán után már nem is akarok haza menni”, mondta Glorimar, aki az otthonát is elveszítette meg a reménységét is egy pusztító vihar után.

Mai adományaink az ADRA, az Adventista Fejlesztési és Segély Alapítvány részére lesz fordítva a természeti katasztrófák és éhezések enyhítése céljából.

Az ADRA több mint 130 országban működik mint az egyházunknak egy kinyújtott keze. Adományainkkal személyesen is lehetőséget tudunk biztosítani, hogy segítsünk az igazságtalanul kialakult állapotokon, enyhülést tudjunk nyújtani, továbbá szeretetünkről, együttérzésünkről tudjuk biztosítani a szerencsétlenebbül járt embereket. Az elmúlt évben 104 olyan esetben tudtunk segíteni a világban, ahol valamilyen sürgősségi helyzet alakult ki, amikor kétségbeesett embereken és helyzetekben nyújthattunk közösen segítő kezet az ADRA közreműködésével.

Felhívás: Akármennyit is tehetünk a kosarakba adományként, Istent tisztelhetjük azzal, hogy túléléshez segíthetünk hozzá embereket, védelmet és reménységet nyújthatunk nekik. Adományaink nagyon fontosak azoknak, akik éhesek, és reményt jelent azoknak, akik mindenüket elveszítették.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ERŐS KAPCSOLAT

Hasonlóság van a házasság és a válás, valamint az egyházból való kilépés közt. Ahogy a házasságok mintegy fele válással végződik, az egyházból való kilépések száma is mintegy fele a keresztségek számának. A kérdés az, mit tehetünk, hogy javítsunk ezen az állapoton?

„Szeresd az Urat a te Istenedet teljes szívedből, lelkedből és erődből és teljes értelmédből” (Lk 10:27). Ugyanúgy, ahogy két ember között erősödik az érzelmi kötődés, ha bizalmi kapcsolatban időt töltenek el egymással, Istennel is érzelmi kapcsolat alakul ki, ha naponként imádkozunk hozzá, ha olvassuk a Biblia tanításait és ha áttanulmányozzuk a bibliatanulmányokat.

Jézus egy másik fontos alapelvet is megfogalmazott: „Ahol a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Mt 6:21). Kincseink ki vannak téve tolvajoknak és a rozsdásodásnak, éppen így ez a károsodás és romlás az érzelmekre is igaz. Vigyáznunk kell kincseinkre, ápolni kell érzelmi kapcsolatainkat is.

Egyházunk elvégzett egy felmérést az egyik divízióinkban 1 054 367 olyan emberrel, akik elhagyták egyházunkat a 2015 és 2017 közötti időszakban. Ezeknek a volt testvéreinknek mintegy 90%-a feljegyzéseink szerint nem fizetett tizedet már három évvel korábban, hogy elhagyták gyülekezeteinket.

Felhívás: Erősítsük meg kapcsolatunkat Istennel, hogy tiszteljük Őt, és gyakoroljuk is hitünknek minden pontját!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

A TIZEDFIZETÉS KIVÁLTSÁG

A Bibliában Isten úgy ismerhető meg, aki minden hatalmát arra használja fel, hogy megteremtse azt, ami nekünk jó. A Biblia azt is megtanítja nekünk, hogy ezt az alapvetően boldog állapotot azzal veszítettük el, hogy másra kezdünk hallgatni, mint Istenre, és ez a másvalaki rávett bennünket arra, hogy a saját vágyaink szerint akarjuk elérni azt, amit Isten akart nekünk adni.

Isten nem mondott le rólunk csak azért, mert mi nem értettük meg Őt. Isten élénk állt, kifejezte, hogy megérti rászédett állapotunkat és vissza akar szeretni magának minket. Ennek a történetnek a folytatása a kereszteseménye, Jézus felátadása és visszajövetelének ígérete.

Jézus önmagát adja értünk, szolgál minket, és mindannyiunknak felkínálja, hogy fogadjuk el a megváltását. Nem kényszerít minket szeretetének elfogadására. Isten mindent szeretetében kínál fel vagy kér tőlünk.

Így hasonló módon a tized rendelkezését is a mi áldásunkra ajánlja fel. Malakiás 3:10 gondolatát is ezzel a szándékkal mondja nekünk. Felajánlja gondviselését, túláradó áldásait. Ugyan azt is mondja, hogy becsapnunk Őt nem lehet, nem tehetünk színből semmit és az Ő szeretetét komolyan kell vennünk.

A tizedben felkínálja, hogy ha kiváltságnak érezzük, hogy visszaadhatunk neki abból, amit tőle kaptunk, akkor mindezt hálás szívvel tehetjük meg.

Felhívás: Amit adni akarunk Istennek, azt hálás szívvel tegyük!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

FONTOS RITUÁLÉ

A kiemelt alkalmak, mint például a házasságkötés, diplomaosztó vagy temetés, fontos formalitások, amelyek ünnepélyességükkel segítenek feldolgozni életünk különböző változásait. Gyermekbemutatók, keresztségek, családi áhítatok és a gyülekezeti szombatok hasonlóképpen elengedhetetlenek lelki életünk növekedéséhez.

Ha például szombaton együtt vagyunk a gyülekezeti közösségben, akkor négy dolgot is teszünk: 1) mint közösség imádkozunk együtt teremtő és megváltó Istenünkhöz, akihez mindannyian tartozunk; 2) énekben dicsőítjük együtt Istent, mert méltó rá, és nekünk is jólesik közösen kifejezni hálánkat; 3) közösen tanulmányozzuk Igéjét, felidézzük, hogy mennyi mindent tett Jézus értünk; 4) visszaadunk Istennek valamennyit abból, amivel Ő ajándékozott meg minket, és anyagi is erősítjük saját közösségünket.

Ünneplésünkben ez a négy elem mind hangsúlyos. Annak ellenére, hogy ezt hetenként tesszük, figyeljünk oda, hogy ne legyen egyik eleme sem csupán formális! Emlékeztessük magunkat arra, hogy a mindennapi élet forgatagából ki kell emelkednünk, gondjainkat félre kell tennünk, és céltudatosan Jézusra kell fordítanunk figyelmünket, aki a mi Teremtőnk és Fenntartónk, aki meg akar őrizni minket örök országa számára.

Felhívás: Kérjük az Urat, hogy tegye világosabbá előttünk, hogy Ő az, aki rólunk gondoskodik és ajándékaival elhalmoz bennünket.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

A FOGADALOM FONTOSSÁGA

A fogadalomnak az a szerepe, hogy megerősítsen minket a stabilitásban. Főként akkor van szükségünk erősítésre, ha Istennek fogadunk meg valamit. Jeremiás azt tanítja nekünk 17:9-ben, hogy a szív csalárdabb mindennél, könnyen be tud minket csapni, mert hajlamosak vagyunk arra, hogy vágyaink eltérítsenek bennünket attól, amit egyébként fontosnak tartunk.

Megmaradni ugyanannál a házastárs mellett, vagy az Úr számára megőrizni a szombatot, olyan ételeket enni, amelyek használnak is a szervezetünknek, nem csak finomak, visszahozni a tizedet az Úrnak, vagy éppen segíteni a bajba jutottakon, nem mindig jön természetesen vagy automatikusan, mivel az emberi szív keresi a saját érdekeit, nem Isten akaratát vagy mások előnyét.

A fogadalomra éppen ezek miatt van szükségünk, mert a Szentlélek befolyása következtében összeköt minket Istennel és segít a krízishelyzetekben. Segít, hogy ne hajoljunk el, ha éppen más szelek fújnak.

Röviden szólva, ha valamilyen fontos keresztény étellel kapcsolatos dologban elmulasztunk határozott és elkötelezett fogadalmat tenni Isten felé, akkor erősíthetjük a kísértés lehetőségét, hogy ne teljes szívvel kövessük Isten akaratát, és esetlegesen inkább valamilyen egészségtelen kompromisszumot kössünk, amely elvezet minket Jézustól.

Felhívás: Látod-e annak szükségét, hogy valamit megfogadj Isten színe előtt, hogy teljesebben tudd követni Őt?

Mai adományainkat a magyarországi misszióknak kiadásainak támogatására szánjuk. Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

A TIZED JELENTŐSÉGE

A tized visszaadása Istennek fontos jelzése annak, milyen a lelkiállapotunk. Öt egyházi területünknel végzett felmérést Rob McIver, egy ausztrál kutató, aki megállapította, hogy a tized gyakorlata öt másik adventista hitgyakorlattal van összefüggésben: 1) napi bibliaolvasás, 2) naponkénti imaélet 3) szombatkezdő és befejező áhítat, 4) a szombatiskolai tanulmány rendszeres tanulmányozása és 5) a szombatiskolai jelenlét.

Úgy tűnik, hogy mindezek a hitéleti gyakorlatok együttesen erősítik bizalmunkat Istenben és a vele való kapcsolatunkban. Egynek a hiányossága hatással van a többire. Ezek a szempontok jelzésértékűek abban, hogy milyen egyértelmű a lelki életünk. Esetlegesen egyiknek-másiknak a hiánya az Istentől való eltávolodás útjához segíthet minket.

Tehát a bibliaolvasás vagy az imaéletünk elmaradása, esetlegesen a tizedfizetés elhagyása vagy a szombatiskolai életünk feladása jelzi, hogy hitéletünk veszélyben van, tennünk kell valamit a változtatás érdekében, nehogy végletes változás következzen be.

Figyeljünk arra, hogy minden területen erős legyen a hitéletünk, tartsuk az Atyával, Jézussal a kapcsolatot, a Szentlélek segítségével!

Felhívás: Gondolkodtál már ezeken a szempontokon? Jézus hűségesen mellettünk áll, és azt kéri tőlünk, hogy erősítsük meg vele a kapcsolatunkat. Ne engedjünk semmilyen kísértésnek!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ÍGÉRET MEGTARTÁSA SZÜNTELEN

Az élet minden területén fontos a hűség gyakorlása. A mindennapi életben szinte csak kizárólag a gyülekezeteken és a hívő családokon belül beszélünk a hűség fontosságáról. Egyedül Isten, Jézus Krisztus az, aki minden időben hűséges hozzánk, és a föld történelme során szüntelen betartotta ígéreteit. Néhány évtizednyi földi életünk során nekünk is meg kell tanulni, hogy legyünk hűségesek ígéreteinkhez egy hűtlenséggel jellemezhető földi életben.

Malakiás 3:8 azt világítja meg, hogy a mindennapi életben a pénzügyeink olyan kiemelkedő terület, ahol a hűségünket rendszeresen gyakorolhatjuk. Ugyanakkor azt is rendszeresen átéljük, hogy éppen ezen a területen tapasztalunk kísértéseket, hogy hajoljunk el hűségfogadalmunktól.

Köszönet azokért a testvéreinkért, barátainkért, akikkel ezt közösen gyakoroljuk. Ebben bátorítsuk továbbra is egymást, hogy kövessük Jézus példáját minden héten, hónapban!

Felhívás: Az Úr eddig is megáldotta egyházunkat hűséges testvéreink, barátaink által. Az Úr továbbra is segítse meg világszéles közösségünket az anyagiak területén is! Imádkozzunk azért, hogy tagságunknak az a kétharmada, akik a tizedfizetésben töretlenül hűségesek, bátoríthassák a többieket is még ezen a területen!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

TAPASZTALAT ÁLTAL TANULUNK

Gyermekeinket meg kell tanítanunk azon képességük kifejlesztésére, hogy helyesen, bölcsen, átgondoltan tudják kezelni majd később, felnőtt korukban anyagi erőforrásaikat. Ellen White is azt javasolja, hogy 1) az élet egy korai szakaszában már meg kell tanítanunk gyermekeinket arra, hogy értsék a pénz értékét; 2) gyakorlat alapján kell megtanulniuk, mi a pénz értéke és azt helyesen hogyan használják, továbbá a gyerekeknek jól meg kell tanulni, hogyan válasszák ki a ruhájukat, könyveiket, egyéb dolgaikat; 3) hogyan tartsák számon költségeiket, hogyan tudják értékelni és használni pénzüket (lásd Előtted az élet, 238. o.).

Ha helyesen gyakoroltatjuk ezt velük, akkor megtanulják a jótékonyság szokását, ez pedig segíteni fogja őket, hogy megtanuljanak adni, nemcsak úgy felindulásból, hanem rendszeresen, ahogyan Isten is ad nekik. Tulajdonképpen a tized és az adományozás gyakoroltatása, az hogy ha kaptak valamit Istentől, abból adjanak vissza neki valamennyit, az segíti a gyermeket Istennel összeköttetésbe kerülni.

A gyermekek Istentől bizalomban kölcsönbe kapott kincseink. Az Úr azt akarja, hogy megtanítsuk nekik, hogyan bízhatnak Istenben, még a pénzügyek terén is.

Felhívás: „Bizodalmod legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat” (Péld 3:5-6).

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ISTEN EREJE

A Ministry magazin szerkesztője, Pavel Goia visszaemlékezik egy napra Romániában, amikor a rendőrség behívta édesapját. „Megmondtuk magának, hogy hagyjon fel a gyülekezetépítéssel és a Bibliák behozatalával az országba!”, üvöltötte a rendőrtiszt. Édesapja rendszeresen csempészett be Bibliákat a korábbi Jugoszlávia területéről duplafenekű autójában.

„Most ezért le fogjuk lőni magát”, mondta a rendőrtiszt. Pavel egyenesen belenézett a tiszt szemébe: „Nos, élni a szolgálat lehetősége volt. Hasonló kiváltság Krisztusért meghalni. A következő pillanatban Krisztushoz jutok.”

„Maga bolond!”, kiáltott rá a tiszt. „Valóban”, válaszolt Pavel, „bolondnak kell lenni Krisztus szolgálatához, mert tudja, ez az emberi értelemnek teljesen ellentmond. Ahelyett, hogy megtakarítanál, adományt adsz. Ez bolondságnak hathat, de tudja, ebben Isten ereje van.” A tisztok megrázták a fejüket és elengedték.

Van, hogy a világ szerinti bolondság valójában bölcsességet jelent és örök élet a jutalma! Ez Isten ereje! A földi gondolkodás néha ezt nem érti. Hűségességek maradni a házastársunkhoz, kivárni a házasságot az intim együttléttel, megtartani a szombatot, tizedet visszaadni és megtartani az ígéreteinket – mindez szöges ellentétben van a megszokott tendenciákkal. Azt mutatja, hogy szemünkkel túlátunk a földi realitáson!

Felhívás: Tartsuk szemünket a mennyei realitáson is, ne csak a földi szokásokon!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

AMIKOR AZ ORVOS FÁJDALMAT OKOZ

Minden reggel a kis Haroun boldogan várta Dr. Blandot, az amerikai misszionárius orvost, hogy „fájdalmat” okozzon neki. 10 éves volt és csúnya törést szenvedett a bal lábán. Dr. Bland a fiú sípcsontjának egy darabját el kellett távolítsa, azonban fertőzést kapott a seb. Reggelenként az orvosnak ki kellett nyomnia a sárga váladékot és új gézzel bekötöznie. Haroun bátran viselte a kezelést, ahogy végeztek, visszatért a mosoly az arcára. A csádi Bere Adventista Korházban Haroun egyedül volt kisfiú, és sokféle mókás kézfogást tanult a doktorbácsitól. A nap többi részében néhány nagyobb fiúval játszott és Jézusról szóló filmeket nézett.

A gyógykezelések sokszor fájdalmasak, de el kell viselni, hogy gyógyulás legyen az eredménye. Az ilyen kisfiúknak bízniuk kell az orvosban, hogy a gyógyulásuk érdekében el kell viseljék a fájdalmakat.

Máté 19:13-ban gyermekek Jézushoz mennek, hogy vele lehessenek, várva, hogy megáldja őket. Bízol Istenben, hogy Ő gondodat viseli? Bízol Istenben, hogy adományod által ilyen „fájdalmat okozó” orvosoknak segítesz?

Felhívás: Mai adományaink a világ missziós alapjába mennek, hogy orvos-missionáriusainkat segítsük feladatukban.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

PÁLCIKÁS JÉGKRÉM A TÚZBEN

2018. december 17-én, hétfőn este Manaus 2,1 milliós városában, Brazíliában, az amazonasi esőerdő északi területén, a második legnagyobb tűz pusztított, ami-ben mintegy 600 ház égett le ezen a jobbra szegények lakta területen. 2500 ember maradt fedél nélkül.

A következő nap estéjén a helyi Adventista Egyház gyülekezetei és az ADRA 300 adag ételt és 500 élelmiszercsomagot osztott szét, valamint ruhákat, takarókat, cipőket és sok minden más szükséges holmit azoknak, akiknek semmijük sem maradt.

Az egyik ADRA-munkás, Fernando Anversa Borges mesélte el, hogy mialatt sok ember állt sorban segítségért az egyháztól és a kormánytól, egy haitiből való fagy-laltárus megható melegséget varázsolt az emberek szívébe. Brazíliában sok Haitiből származó menekült él, akik a 2010-es földrengés után menekültek oda és küzdenek a túlélésért. Ez a férfi odament a sorban állókhoz, és amit addig nem tudott eladni, a hűtődobozában megmaradt pálcikás fagyaltokat kiosztotta a túlélő embereknek. Ez volt az ő egyetlen bevételi forrása. Nagyon sokat jelentő parányi tett volt a részéről! A szegény özvegyasszony mai képviselője sok más embert arra ösztönzött, hogy segítsenek ők is. Mindenét, amit Isten a kezébe adott, odaadta másoknak.

Felhívás: Akár szegénységben, akár bőségben élünk, valamilyen tragédiát kell átélnünk ahhoz, hogy együtt tudjunk érezni a szenvedőkkel?

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

MINDENT MEGHATÁROZÓ DÖNTÉS

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy 1) elfogadom a tényt, hogy bűnös vagyok, 2) elfogadom Krisztus halálát, aki értem halt meg és megbocsájtotta vétkeimet, 3) új szívet kérek Istentől és 4) elfogadom Krisztust életem urának. Ez mindent meghatározó döntés!

Ezután az elköteleződés után már nem a régi szempontok alapján hozok döntéseket, mert felismertem, hogy a szívem csalárdabb mindennél és gonosz az (Jer 17:9). Már Jézust fogadom el úrnak, életemet az Ő Szavának vetem alá.

Salamon is erről beszél: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat”. Majd így folytatja: „Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből. Eképen megtelnek a te csüreid eleséggel, és musttal áradnak el sajtód válúi” (Péld 3:5-6, 9-10). A „jövedelmed zsengejéből” kifejezés azt jelenti, hogy még mielőtt egyéb költségeimet rendezném, beadom a tizedemet.

Felhívás: Kérjük az Urat, hogy adjon nekünk halló füleket, mint ahogy Sámuel is megfogalmazta: „Szólj, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3:10)!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

A TIZEDBORÍTÉK ELŐNYE

Sokan használják a tizedborítékot ahhoz, hogy a tizedüket, adományukat névre szólóan leadják, de vannak, akik név nélküli borítékban teszik inkább a kosárba, vagy akár boríték nélkül is. A boríték abban segít, hogy a tized és a különböző célokra adott adományok biztosan oda is kerüljenek, ahová azt szánták. Ezen túl viszont abban segít a névre szóló tizedboríték, hogy a gyülekezet pénztára visszagigazolást is tud adni arról, hogy azt bevételezték. Igaz, vannak, akik erre nem is tartanak igényt, hogy nekik a tizedükről bevételi bizonylatuk legyen.

Azonban van a névre szóló rendszernek egy olyan előnye is, hogy a területi revizoroknak van lehetőségük leellenőrizni azt, hogy a tized és az adomány abba a pénzalapba került-e, amire az eredetileg szánva volt. Fontos szempont a pénzügyi ellenőrizhetőség! Nagy hangsúlyt helyez egyházunk arra, hogy a pénzügyi elszámoltathatósági rend meglegyen.

Ha valaki viszont név nélkül, csak beleteszi a kosárba tizedét, akkor megzavarja a pénztárosok helyzetét is, mert ők nem tudják pontosan a megfelelő helyre könyvelni az úgynevezett céladományokat, tizedet. Szükséges például, ha valaki a gyermekmunkát szeretné adományával támogatni, akkor azt a borítékban jelezzé is, mert így az biztosan oda kerül, ahová azt szánták.

Felhívás: A rend és az átláthatóság minden területen fontos, főleg a pénz kezelésében.

Mai adományainkat a balatonlellei Konferencia Központ és bózsvai táborunk költségeinek támogatására fordítjuk. Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

EGYÉNILEG KIVÁLASZTOTT ADOMÁNYOK

A tizedboríték rendszere sok évtized tapasztalatán alapszik egyházunkban. Sokszor alakul az élet úgy, hogy rendkívüli vagy egyéni célra indít minket az Úr, hogy adományokat juttassunk egy vágyott célra.

Ezért alakult ki, hogy a megszokott céladományok mellett lehetőségünk legyen a borítékban lévő cédulán egy üresen hagyott vonalra adományként összeget írni. Ide azt írjuk be céladományként, amire úgy érezzük, hogy sokat segíthetünk vele, ha a gyülekezetünk pénztárán keresztül adakozunk. Lehet ez a cél saját gyülekezetünkkel kapcsolatos helyzet, vagy az országunkban, a világban bárhol, ahol hallottuk, hogy szükség van anyagi segítségre, és azt a gyülekezetünkön keresztül akarjuk eljuttatni. Lehet ez az ADRA szolgálatával kapcsolatos helyzet, például: árvíz, földrengés, tüzeset miatt kialakult helyzet, még akkor is, ha egy adott helyzetben az ADRA szolgálatára külön is felhívás érkezik a gyülekezetbe.

Lehet, hogy egy missziós programra szeretnénk adakozni személyesen, vagy egyik idősothonunk, vagy más intézményünk költségeit szeretnénk támogatni adományunkkal. Minderre lehetőségünk van, de ha kérdésünk adódik, akkor a gyülekezetünk pénztárosa, vénje, lelkésze is szívesen válaszol nekünk.

Felhívás: Tartsuk nyitva szemünket, fülünket, hogy észrevegyük, hol vannak nálunk jobban rászorultak, és találjuk meg a módját a segítségnyújtásnak!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ÉVES RITUÁLÉ

„Itt van a külön születésnap adományod”, mondta Irene a fiának, a 8 éves Marcosnak. „Ne felejtsd el beadni ezt az adományodat, ahogy ezt minden évben szoktad!” A mama felidézte, milyen beteg is volt Marcos babaként, és hogy felajánlották őt az Úr szolgálatára, ha meggyógyul. Három komoly operáción is átesett Marcos, és attól kezdve adnak a szülők születésnap speciális adományt az Úr oltárára. Marcos most már maga adta be boldogan ezt az adományt.

Évekkel korábban Marcos papája, Osvaldino Bomfim kis vállalkozását feladta, hogy könyvevangélista lehessen, és ezzel együtt azt a vágyát is, hogy gazdag legyen. Miután Irenet elvette feleségül, elhatározta, hogy a Sao Paulo-i Adventista Szemináriumban tanul lelkésznek. Felvetődött azután az is, hogy mégiscsak belevágjon egy barátjával egy vállalkozásba, és majd akkor anyagiakban tudja támogatni az egyház missziós munkáját, de akkor Marcos súlyos beteg lett!

Amikor a fia halálos veszélybe került, akkor Osvaldino a gyermek gyógyulása érdekében azt érezte, hogy felhagy a gazdagodás vágyával, és egész életét Isten szolgálatába állítja.

Miután Marcos meggyógyult, rendszeressé vált a hálateljes születésnap külön áldozat és az Úrnak felajánlott szolgáló élet megújítása. Nemcsak Marcos, de a testvére, Eduardo is lelkészek lettek később.

Felhívás: Nagy öröm rendszeresen megünnepelni az Úr szabadítását egy súlyos bajból.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

BÜNT KÖVETÜNK EL, HA NEM ADUNK ÖNKÉNTES ADOMÁNYT?

„Mikor adjak adományt? Mindig adjak, amikor elhangzik a felhívás a gyülekezetben?”, kérdezte Joe barátjától, Carlostól. Majd folytatta a kérdését: „Ha nincs pénzem, akkor bünt követek el, ha nem adok?” De még tovább kérdezett: „Azt könnyű látni, hogy ha nem vagyok tisztességes a tizedben, de honnan tudom, hogy a helyes dolgot teszem-e az adakozással kapcsolatban?”

Carlos válaszában elmondta, hogy van kétfajta adomány: 1) állandó vagy rendszeres – ezek az ígért adományok; 2) valamint a szabad akaratból való adomány. A szabad akaratból adott adományokat a rendszeres adományok felett adjuk. Amikor azt érezzük, hogy Isten rajtunk keresztül meg akar áldani valakit szűk-ség helyzetében.

Isten mindig megelőz bennünket az adakozásban, mert azért tudunk tizedet vagy adományt adni, mert Ő már előbb adott nekünk. Ezért van az, hogy ezeket száze-lék alapján tudjuk eldönteni abból, amit kaptunk tőle.

„Ez világos”, mondta Joe „mert, ha nincs bevételünk, akkor nem is kell tizedet vagy adományt adnunk. Ekkor nem is vétkezünk. Ha viszont van keresetünk, de nem adunk tizedet vagy adományt, akkor nem tiszteljük Istent. Ez világos és érthető.”

Felhívás: Ha olyan rendszeresen adunk mi is, ahogy Isten ad nekünk, akkor elismerjük, hogy tőle kaptuk az életet és Ő gondoskodik rólunk!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

TERROR AZ ÉJSZAKÁBAN

„Hajoljanak le!”, kiáltották néhányan a 42 fős busz utasai közül 2017. október 16-án.

Alana és Gabriel Miranda, mivel nem kaptak elfogadható áron repülőjegyet Braziília városba, ezért fel kellett szállniuk egy buszra, hogy 12 órás éjszakai utazás után Sao Paulóból oda eljussanak. Szunyókálásból riadtak fel, amikor az elhagyott helyen haladó buszuk erősen kilengett oldalra.

Több lövés dördült el, törött üvegszilánkok repdestek mindenfelé. Látták, hogy a két sorral előrébb ülő sofőr hajladozik, hogy megpróbálja elkerülni a lövedékeket, amelyekkel őt próbálták eltalálni. A buszsofőr megpróbálta megelőzni az előtte haladó autót, hátha akkor gyorsan megszabadul a rablóktól.

A történet végül aránylag jól végződött, mert a rendőröknek sikerült elfogni a rablókat, és a busz utasai közül csak egy embernek a karját találta el egy lövedék.

Alana és Gabriel nem is értette, hogyan kerültek el őket a repdeső golyók. Amikor megérkeztek, Alana azt javasolta, hogy legközelebb a gyülekezetben adjanak hálaadományt, hogy megmenekültek ebből a veszélyes helyzetből. Egy külön borítékban szombaton hálaadomány néven be is adták az összeget, mivel az Úr megőrizte őket egy komoly veszélyben. Amikor az adakozásnál felálltak a gyülekezetben, akkor külön imában ezt meg is köszönték az Úrnak.

Felhívás: Van amiért te is hálát tudsz adni az Úrnak, hogy megvédte a családod életét?

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

EGYÜTT ERŐSEK VAGYUNK

Ricardo Paccagnella, a marylandi adventista College Park gyülekezetnek a presbitere együtt teniszezett egy evangélikus barátjával, aki megemlítette, hogy gyülekezetének helyi vezetői úgy döntöttek, hogy az egyház céljaira összegyűjtött adományt a helyi gyülekezetük céljaira visszatartják. „A te egyházadban mi a gyakorlat?”, kérdezte Ricardot.

Ricardo elmagyarázta, hogy az Adventista Egyház egy úgynevezett „közös kosár” elve alapján működik, ahogy azt a Bibliából vettük. A közös kosárba gyűjtött tizedet és adományokat azután az előre meghatározott helyi és nemzetközi rendszeren keresztül osztjuk el méltányos arányban. Tizedrendszerünk támogatja a hivatalos helyi és nemzetközi lelkészeket, misszionáriusokat, valamint adományainkkal a helyi és nemzetközi missziós projekteket, szolgálatokat.

Mi, adventisták azon igyekszünk, hogy a pénzügyi rendszerünk bibliai alapon álljon és az egységet szolgálja. Nem engedhető meg nálunk az, hogy egyes személyek vagy egy csoport irányítása alá vegye gyülekezetünk pénzügyeit. Egyházunk az ENSZ által elismert 235 országából 212-ben működik hivatalosan. Senki sem csak a maga szempontjai alapján rendelkezik, hanem egyházunk a közös szempontok alapján működik. Együtt vagyunk erősek.

Felhívás: Isten hív téged is, hogy csatlakozz a világszéles testvéri közösséghez az istentiszteletben, valamint tizedfizetésben és adományokban egyaránt!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ADOTT PILLANATBAN

Ha adódna egy váratlan pillanat, hogy valami változást hozzal valaki életébe, él-nél vele vagy elszalasztanád? Váratlan helyzetek nem fordulnak elő mindennap.

Volt ilyen helyzet 1991-ben, amikor a „vasfüggöny” felgördült a korábbi Szov-jetunióban, és lehetőség nyílt az evangélium hirdetésére. Egyházunk tudott élni ezzel a lehetőséggel, és megszervezett Oroszország területén 250 evangélizációs alkalmat. Egyike volt ennek a sorozatnak, amikor Mark Finley 1992-ben a Kreml-ben prédikált – ahol kijelentették korábban, hogy a vallás halott, és azt is, hogy az ateizmus az ország vallása!

A következő évben az Olimpiai Stadiont bérelték ki egy ötletes sorozat erejéig, szintén Finley testvérrel. Ennek eredményeképpen egyházunk tagsága 35 000-ről 85 000-re emelkedett három évvel a berlini fal leomlása után.

A mai adományaink egy része egyházunk világmissziós alapjába kerül, hogy ilyen helyzetekben készek legyünk azonnal segíteni. Milyen nagyszerű, hogy a világban egyszerre, azonnal meg tudunk mozdulni, ha az Úr kinyit egy ajtót valamelyik országban.

Felhívás: Adja az Úr, hogy be tudjunk lépni az általa kinyitott ajtón, és minden pillanatban legyen bölcsességünk lépni, megfelelően szólni, amikor valaki nyitottá válik az evangélium befogadására.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

KOCKÁZTATNI ISTENNEL

Több mint száz évvel ezelőtt néhány német származású ember kivándorolt a perui őserdőbe. Juan és Teresa Heidinger eldöntötték, hogy Puerto Inca településre költöznek a Pachitea folyó mellé. Ez is elhagyatott terület volt, amit csak a folyó felől lehetett megközelíteni, de volt sok eladó föld. Távol a civilizációtól mindent maguknak kellett előállítani.

Teresán komoly veseelégtelenség lett úrrá, orvosi segítséget viszont csak a Maranatha Klinikán találtak legközelebb. Az amerikai tulajdonosok Monroe és Patrícia Duerksen, önerőből ott lévő misszionáriusok azért nyitottak egy klinikát, mert nem voltak adventisták a környéken. Kockáztattak és Istenben bízva vállalkoztak, hogy ezzel a klinikával segíthessenek először az embereknek, majd pedig hirdethessék az evangéliumot is.

Teresa nemcsak kezelést kapott, hanem egy Nagy küzdelem c. könyvet is, továbbá egy szeretetteljes meghívást szombatra a Duerksenék által tartott istentiszteletre. Teresa megkeresztelkedett, majd később Juan és végül a négy gyermekük is.

Hála a misszionáriusok önmegtágadó kezdeményezésének, a négy gyermek tanárként, mérnökként, lelkészként és lelkészfeleségként szolgálhatnak ma már gyülekezeteinkben.

Felhívás: Az önmegtágadó szolgálat értékes gyümölcsöket teremhet Isten kezében. Hiszed-e, hogy ha Istenre hagyatkozva kockáztatsz, akkor Isten gondot fog viselni rólad?

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

AMIKOR ELFOGY A PÉNZ

Mari és Marcos Bomfim, Brazíliában élő lelkész házaspár komoly anyagi nehézségben találták magukat, pár hónappal a házasságkötésük után, 1986-ban. A 8%-os infláció mellett volt néhány rossz anyagi döntésük, éppen akkor, amikor elhatározták, hogy adományukat 3%-ról 5%-ra emelik, mivel Isten mind a ketjüknek adott munkalehetőséget.

Egy reggel munkába indultak, amikor Mari azt kérte Marcostól, hogy hazafelé vásároljon valamennyi zöldségfélét a piacon. „Sajnos semmi pénzünk sem maradt, nem tudok mit venni és még van két hét a fizetésig”, válaszolta a férj. Imádkoztak közösen, és az egyik nadrágzsebben Marcos talált valamennyi pénzt, amiből talán kijön egy tucat banán. Azonban a piacról hazafelé a banánok mellett narancsot is tudott hozni és egy kevés cukkínit is! A szomszéd felajánlotta neki salátát és kelkáposztát is a kertjükből. Marcos emlékezett, hogy egy idősebb lelkész ajánlotta neki, hogy ha leszed valamennyi avokádót a fájáról, akkor adna neki néhányat. Így is lett. Hazafelé természetesen a bibliai csodákból jutott eszébe néhány.

Marcos és Mari hálát adtak este az asztalnál, leborulva az Úr gondviseléséért. Mivel a nagy ételmennyiséget nem tudták elfogyasztani, vittek Marcos szüleinek is belőle, akik kenyérral és tejjel kínálták őket cserébe.

Felhívás: Isten ma is ugyanaz, mint tegnap volt és örökké az marad. Bízhatunk ígéreteiben.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

ÉRTELMESES FOGADALOM

Sandra és Andre a gyülekezetben a rendszeres adakozásról beszélgetnek. Sandra már régóta keresi a bibliai eligazítást ezen a téren, de úgy érzi, Isten ezt nem határozza meg olyan világosan, mint a tizedet, hanem csak ránk bízva egyszerűen. Miért nem ad világosabb magyarázatot erre?

Andre szerint ez talán azért is érthető, mert Isten bízik bennünk, és nem akarja minden egyes területét az életünknek pontosan meghatározni, hanem abban bíz, hogy a fontos dolgok felől mi is tudunk dönteni.

„De tudod, hogy a szív az csalárd, ahogy Jeremiás is megfogalmazza”, folytatja a gondolatot Sandra. „Éppen ezért sohasem vagyok biztos abban, hogy helyesen teszem-e azt, amit teszek.” Andre ezután arról beszél, hogy Isten a teremtésnél azért áldott meg minket értelmi képességgel, hogy erkölcsi helyzetekben magunk tudjunk dönteni. Így tudunk fejlődni minden egyes alkalommal, amikor csak döntünk. Ha helyesen döntünk, akkor fejlődünk, ha helytelenül, akkor tanulhatunk a hibánkból. Legközelebb pedig tapasztalatunk alapján képesek leszünk helyesen dönteni, így lépünk a fejlődés útjára. Isten mindenáron azt akarja, hogy tanuljunk, lépünk előre, ismerjük meg Őt is, magunkat is egyre jobban.

Felhívás: Milyen csodálatos, hogy a Teremtő szüntelen erősíteni, gazdagítani akar minket az élet minden területén!

Mai adakozásunk az egyházterületek beruházásainak támogatását szolgálja. Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

NÉHA NEM ÉRTIK TETTEINKET

Pavel egy építkezésen dolgozott fiatal korában Romániában, a kommunista időkben. Nagyon aktív hitéletet élt, prédikált mint laikus evangélista, építette a gyülekezeteket, osztogatotta a Bibliákat, amiket a korábbi Jugoszláviából csempészett be a kocsijában.

Egyik alkalommal, amikor letartóztatták, a tiszt egy pisztolyt tartott a melléhez. „Megmondtuk neked, hogy hagyj abba a Bibliák behozatalát. Most már elég, azonnal lelélek.” Pavel felemelte a kezét, „Várjon egy pillanatot!” De a tiszt azonnal rávágta, hogy: „Ne könyörögj! Nem akarom, hogy tovább élj.”

„Nem, nem!” mondta Pavel. „Nem könyörögök az életemért, csak várjon egy pillanatot”, hadarta. „Mire várjak?” hangzott a kérdés. „Egy utolsó imát akarsz elmondani?” „Nem, én nem a bajban imádkozom, én minden pillanatban imádkozom!” „Akkor mire várjak?” „Arra, hogy levegyem az ingemet.”

Pavel nyugodtan levette az ingét, ledobta a tiszt mögé, majd azt mondta: „Sokan vannak, akiknek kell ez az ing, mert nincs nekik, vigyázzon, ne fröcskölje össze!” A tiszt erre azt válaszolta, hogy „Te bolond vagy!”, és elengedte őt.

Sokan még csak nem is értik, hogyan bízunk egy hívő Istenben. Miért nem fél szembenézni még a halállal sem. Nem értik, hogy a földi élet után örök élet vár ránk.

Felhívás: Nem mindannyian kerülünk ilyen nehéz élethelyzetbe, de mindannyian hűségesek maradhatunk Istenhez.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

AZ A KÜLÖNLEGES NARANCSFA

„Engem nem tanítottak meg a tizedfizetésre a keresztségi felkészítéskor”, mondta Angelo Donaldo, egy angolai adventista lelkész. Azt magyarázta, hogy 1977-ben a papája adventista lelkész volt Luauban, a Kongói Demokratikus Köztársaságban, Luandától, a fővárostól 1580 km-re. „Emlékszem, nagyon fiatal voltam”, mondta Angelo, „a házunk körül volt tíz narancsfa.”

„A hét testvérem és én szabadon ehettünk mindegyik fáról, csak a tizedikről nem, az volt a leginkább megrakva narancsokkal, az volt a tizedfa. Volt, amikor a papám elrejtőzött és figyelte a fát, hogy a tolvajok ne szedjenek le semmit sem arról a fáról. Ma úgy érzem, ez az emlék áldásomra van, a papám hűségének a tanítása ez. Talán ennek is lehet köszönni, hogy egyikünk kivételével ma mindannyian az egyházban vagyunk. Otthon tanultam meg, hogy mi a tized, nem a gyülekezetben”, fejezte be Angelo.

Az Éden kertjében mennyei Atyánk is mindent nekünk adott, csak egyet nem, ami neki volt fenntartva. Ha betartották volna ősszüleink Isten kérését, és hálásak lettek volna neki mindazért, amit kaptak tőle, akkor nem vettek volna arról a fáról gyümölcsöt. Azt a fát nevezhetjük a tized fájának is. Salamon ezt tanítja nekünk: „Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből” (Péld 3:9).

Felhívás: Ismerjük el az Úr tekintélyét, hatalmát és jóságát a mai napon is!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

LUANA ADOMÁNYA

„Én vagyok az egyetlen az osztályban, akinek nincs mobiltelefonja”, mondta Launa a papájának, aki adventista lelkész volt. „Miért nem veszel magadnak te egyet?”, kérdezte a papája tréfásan. „Tudod, hogy nekem nincsen pénzem apa, én csak diák vagyok”, válaszolt Launa panaszkodó mosollyal. „Talán akkor könyvet is árulhatnál”, vetette fel a papa. „Így értékes munkával tölthetnéd az időt és még keresnél is.”

Nem sok idő múlva Launa meg tudta venni a mobiltelefonját, kerestetéből a tizedet is beadta a gyülekezetnek, és még adakozott is. A következő évben megint könyvevangélistaként dolgozott.

Az egyik nap papája azon gondolkodott, hogy meg kellene tanítania a kislányát arra, hogyan kell bánni a pénzzel. Ezért javasolni fogja, hogy tegye be a bankba a megmaradt pénzét, és ne tartsa otthon a kisasztalában. Így akkor még egy kis kamattal is növekszik a pénze.

Erre azt válaszolta Launa: „Nos, tudod, én is gondolkodtam azon, mi legyen ezzel a pénzzel, és arra gondoltam, amit javasoltál. De akkor azt hallottam a gyülekezetben, hogy a gyülekezet építkezni akar, így elhatároztam, hogy amennyiben te azt javasolod nekem, hogy tegyem bankba, ahogy ti szoktátok tenni, akkor én ezt jelnek veszem az Úrtól és beadom az építkezésre. Talán ez az összeg most jobb helyen lesz ott.”

Felhívás: Már fiatal korban jó odafigyelni és tanítani gyermekünknek a munka értékét és a pénz kezelését.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

KINYILATKOZTATOTT TITOK

Evellyze Reinaldo volt az egyetlen adventista tanárnő az egész városban egy magániskolában, Brazíliában, Fortalézában. 2010-ben meghívást kapott adventista ifjúsági csendesnapokra Manausba, Brazília szívébe, az amazonasi esőerdőkbe, mintegy 4 000 km-re a városától.

Ezen a programon találkozott először Luiz Pinhoval, aki akkor fiatal tanár volt egy adventista iskolában. Mind a ketten érezték, hogy ez a találkozás több lesz egyszerű barátságnál. Evellyze el is határozta, hogy megkérdezi az Úrtól, hogy ő lesz-e az, akit válasszon.

Az volt az érzése, hogy Isten támogatta ebben a választásban. Luiz is azt mondta, hogy: „A mi szerelmünk válasz volt az imánkra.”

Amikor már házasok voltak, 2011-ben, és Luiz már egy bankban dolgozott, akkor mondta el Evellyzenek, hogy: „Amikor eljegyeztük egymást, akkor annyira hálás voltam Istennek, hogy rád találtam, el is határoztam, nagyobb százalékban fogok a fizetésemből adományt adni rendszeresen.” Így akarta kimutatni Istennek háláját.

„Ez olyan kedves dolog volt tőle, hogy ezt megfogadta. Nekem ez nagyon jól esett”, mondta Evellyze, amikor a lelkésze meglátogatta. „Így fejezte ki Isten felé háláját!”

Felhívás: Nemes dolog megígérni valamit Istennek, és örömmel, hálánkat felé kifejeznünk.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

HETI TALÁLKOZÁS

Sohasem volt olyan józan Luis Augusto, mint azon a napon, amikor hazaért egy brazil kisvárosból az amazonasi dzsungelbe, ahol családjával lakott. Korábban gyakran eltűnt napokra és a sárga földig itta le magát. Nemcsak magával volt durva, de a családjával is.

Egyik nap a TV-ben nézett egy evangélikátort a Novo Tempo csatornán (ez a brazil Remény TV). A következő szombaton hajnali 3-kor indult el otthonról, hogy a háromórás gyaloglás után időben beérjen a városba és megtalálja az adventista gyülekezetet. Egy darabig nem találta, így leült a járdaszélre, várt olyan emberekre, akik templomhoz illően voltak felöltözve. Amikor végre megtalálta az épületet, valaki megkérdezte, hogy látogatóba jött-e. Ekkor azt felelte: „Nem, azért jöttem, hogy itt is maradjak.”

Miután az Úr megszabadította őt rossz szokásától, megkeresztelkedett. Majd a családja követte őt, így minden szombat reggel négy órát gyalogoltak odafele. Nem lett volna kényelmesebb otthonról nézni a TV-ben egy vallásos beszédet, ahogy ezt sokan teszik?

Luis azt magyarázta, hogy a virtuális élmény korántsem olyan hatású, mint amikor személyesen beszélgethetsz a többiekkel. Azt érzed, hogy magad is része vagy az istentiszteletnek, háládat valóságosan fejezheted ki szavaiddal, tizededdel és adományaiddal.

Felhívás: Isten országában is személyesen akarunk jelen lenni, nem csak reménységben vagy virtuálisan.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

PREM ÁLDOZATA

Amint Prem elvégezte az orvosi egyetemet, elment Indiának egy olyan területére globális missziós úttörőnek, ahol nem voltak adventisták. Az ilyenkor szokásos diákzsebpénzt kapta ő is, ebből próbálta ellátni magát. A vidék, amit választott, több óras távolságra volt a legközelebbi kórháztól. A szobát, ahol lakott, egyszerű rendelővé alakította, ott fogadta a betegeket. Igyekezett az egészséges életre tanítani az embereket. Amennyire tudta, megpróbálta kezelni a betegségeket.

Imádkozott is azokkal a mennyei Gyógyítóhoz, akik ezt szívesen fogadták. Ma már sokan szombatonként is együtt vannak vele a gyülekezeti helyiségben, hogy tanulmányozzák a Biblia tanításait. Szívesen hallgatják Premtől Jézus evangéliumi történeteit.

„Csak Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolat-felvételben. A Megváltó az emberek között mozgott, mint aki valóban a javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta azt, amire szükség volt és elnyerte bizalmukat. Azután így szólt: Kövessetek engem” (Ellen G. White: Nagy Orvos lábnyomán. 91. o.).

Felhívás: A globális úttörőmunkások nagy áldozatot hoznak az emberekért azokban a városokban, falvakban, ahol az egyházunk által el nem ért emberek élnek. Köszönjük a támogatásukat!

A mai napon az őszi imaheti adományaink napja van.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

EGYSZERŰ ÉLET

Mindig örömmel emlékezik vissza Pavel Goia, a Ministry magazine szerkesztője szülei otthonára. Papája jól menő építész volt a román kommunista időkben, de ennek ellenére sohasem volt elegáns kocsijuk vagy drága bútoruk otthon, nagy házuk sem. Papája mindig azt mondogatta otthon, ha jobban menne is nekik, akkor is az Úr munkáját támogatnák, mert semmit sem viszünk el magunkkal a mennybe, csak a jellemünket.

Egyik alkalommal a papája 25 ezer dollárnak megfelelő összeggel tért haza egy iskola tetőszerkezetének a kicserélése után, amikor a mamája azt kérdezte: „Akkor most mennyit adjunk az Úr művére, 10%-t?” A papája azt válaszolta: „Nem, nem! Adjuk oda az egészet!” Mamája azt javasolta, hogy tartsanak meg 2000 dollárt házuk esetleges sürgősségi eseteire. A papája egyetértett és azt mondta: „Rendben van, tartsunk meg 10%-t és adjuk oda a 90%-át!”

Pavel azt is mesélte, hogy az egyház szükséghelyzetének megfelelően néha jövedelmüknek a felét adták oda. „A papám mindig azt mondta, hogy ki adott egészséget nekünk? Ki adta nekünk a pénzt?” Ez nem csak egyszer történt meg, éveken keresztül ezeket a gondolatokat hallotta otthon. Mély nyomot hagyott ez a szívében.

Felhívás: Milyen komoly benyomást jelent a szülők életgyakorlata a gyermekekre, amit otthon mondanak, ahogy a hétköznapi életüket alakítják, ahogy otthon a családi körben megfogalmazzák érzéseiket, hitüket!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

EGY NAP A KÖZÖSSÉGÉRT

Mivel Isten a szeretet, ezért a keresztény vallás magában foglalja Istennel is a kapcsolatot (azaz felfelé, a menny felé) és a környezetünk felé (azaz vízszintesen, azok felé, akikkel közösségben élünk). Jézus maga is ezt hangsúlyozta, hogy az jelzi igazán tanítványságunkat, ha egymást szeretni fogjuk.

Az Úr elkülönített egy napot, a szombatot, annak érdekében, hogy Istennel is és egymással is kapcsolatban maradjunk. Néha ez áldozatot jelent. Érdemes tudni, hogy egyes helyeken, mint pl. az Amazonas vidékén, vannak családok, akik a távolság miatt már pénteken elindulnak a gyülekezetbe és csak vasárnap érnek haza. Nem azért teszik meg azt az utat, mert felesleges idejük van, amit elpazarolhatnak, hanem mert lelkiileg fontosnak érzik, hogy Istennel és testvéreikkel együtt legyenek. Azt látják, hogy lelki növekedésük érdekében fontos az így eltöltött idő.

Az apostoli időben voltak, akik lazán vették a hittársaikkal való rendszeres kapcsolatot. Azonban Isten őket és minket is figyelmeztetett, hogy a rendszeres együttlét milyen fontos, különösen azokban a napokban, amikor már közeleg az Ő eljövetele (Zsid 10:25).

Felemelő érzés, ha átérezzük, mit jelent, amikor a világszéles testvéri közösség együtt ünnepel egy-egy szombati napon a világ különböző országaiban.

Felhívás: Ma is egy ilyen alkalmunk van, amikor együttesen tudjuk gyakorolni hitünket és hűségünket.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

NAGY FÁK HELYETT KIS FÁK

„Már mondtuk neked, hogy hagyjál fel a gyülekezetépítéssel és a Bibliák behozatalával az országba!”, mondta a tiszt Pavel Goianak Romániában, a kommunista diktatúra idején. Voltak keresztények, akiket a hatalom emberei elfogattak és súlyosan megverték őket. De ez a legtöbb esetben nem állított meg senkit. Voltak jól ismert emberek, akikből a hatalom nem akart mártírt faragni, ezért úgy tették el őket láb alól, hogy az természetes halálnak tűnjön.

Egyik alkalommal a hatalom emberei úgy fogták el egy napra Pavelt, hogy nem verték meg, csak egy napig egy cellában tartották. Reggel aztán elengedték. Amikor hazament, néhány napon belül súlyos hasmenést tapasztalt, hullani kezdett a haja, leesett a körme. Az orvosa azt állapította meg, hogy leukémiája lett a magas sugárzástól. Pavel azt mondta, hogy: „Ha élünk, Jézusért élünk, ha meghalunk, az Űrért halunk meg. Néha hasznos egy nagyobb fát egy fiatal fával helyettesíteni. Uram, kérlek add tovább a tüzet gyermekeimnek!” Az Űr meghallgatta a kérését.

Felhívás: Vegyük át atyáinktól azt a lelkesedést, hűséget az Űr iránt, ami bennük volt! Mai adományainkat a magyar ADRA céljainak támogatására fordítjuk.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

FÉLRETETT TIZED

Mi van akkor, ha gyülekezetbe járásunknak valamiféle akadályja van vagy nem ideálisak a körülményeink? Hogyan maradhat meg valaki lelkiileg hűséges és erős, ha nem tud gyülekezetbe járni?

Érdekes története van Meropi Gjikanak, egy albán asszonynak. Született albánként fogadta el az adventista tanítást Daniel Lewistől, egy Amerikából érkező misszionáriustól, 1940-ben. Valamilyen okból kifolyólag akkor nem keresztelkedett meg. Azután jött a II. világháború, amikor a kommunista rezsim felállt Albániában, és a kereszténység tiltott vallás lett. Lewist börtönbe vetették. Így Meropi majdnem 50 évig elzárva élt az adventista családtól. Végül, 1991-ben Ray Dabrowski a Generál Konferenciától, amikor a kormány feloldotta a vallásos korlátokat, egy látogatás alkalmával megtalálta őt.

Meropi elmondta Dabrowskinak, hogy három nagy kérése lenne: 1) hogy megkezesztesse, 2) hogy a 46 év alatt félretett tizedét eljuttathassa az egyháznak, 3) hogy megláthasson egy adventista gyülekezetet az országában (ANN, 2001. febr. 19.). Sajnos csak az első két kérése teljesedhetett a halála előtt, 2001. február 17-én, 97 éves korában.

Meropi, ahogy tanulta, aszerint gyakorolta is a tizedfizetést. Világosan látszik, hogy Lewis komoly tanítást adott a bibliai elvekből Meropinak, amit ő meg is tartott a hosszú évek alatt.

Felhívás: A tized gyakorlata az Istennek való engedelmességet jelenti.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

AZ UTOLSÓ KÉT KARÁCSONYI TOJÁS

Magyarosi Barna ínycsiklandozó illatokat érzett, amikor hazafelé tartott házuk felső emeletére. Romániában, 1980 karácsonyán történt, és Barnának úgy tűnt, hogy a ház minden lakásában egyszerre sütik a karácsonyi süteményeket. Amikor belépett a lakásukba, csalódottan tapasztalta, hogy otthon nem érzi a finom illatokat.

„Nálunk nincs karácsonyi sütemény?”, kérdezte a mamáját. „Nem találtam olyan receptet, amihez két tojás elegendő lenne”, válaszolta a mama. Csalódott volt, hogy ő az egyetlen, aki nem tud a gyerekeknek ilyenkor finom süteményt sütni. Bement a másik szobába, magára csukta az ajtót, majd imádságában elsírta bánatát Istennek. Arra gondolt, hogy mindig Istent tette az első helyre, azután másokat és csak végül önmagát. Azt is elmondta, hogy töretlen bizalma van Istenben, és kérte az Urat, hogy hadd legyen a gyerekeknek sütemény az asztalon estére.

Néhány perc múlva csengettek, és az egyik szomszéd kérdezte, nem tudna-e adni neki két tojást. Bízva Isten gondviselésében, odaadta a tojásokat.

15 perc múlva ismét csengettek, és egy férfi állt az ajtóban, akit Barna papája segített ki egy évvel korábban. Most indíttatást érzett, hogy hozzon lisztet, olajat, cukrot, tojást Barna családjának a karácsonyi sütésekhez.

Felhívás: Bízunk Isten természetfeletti hatalmában, aki ott is tud ajtót nyitni, ahol mi nem látunk semmilyen kijáratot.

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!

MEGMENEKÜLTÜNK, MERT ISTENT TETTÜK AZ ELSŐ HELYRE

„Siessünk, siessünk!”, mondta Edison Choque. „Máris indulnunk kell!” 1999. december 26-án történt, Edison adventista lelkésszel Peruban, Trujillo városában. Felesége Ruth, két gyerekük Mercy és Kevin nagyon várták, hogy szabadságra mehessenek a fővárosba, Limába. „A busz 7 órakor indul és nem szoktak várni a buszok az indulással!”, figyelmeztette a családot.

Edison aggódott, hogy odaérnek-e, noha a taxi már várta őket a ház előtt, a buszállomás is csak 3 km-re volt tőlük. Amikor kiléptek az ajtón, Mercy, az 5 éves gyerek megkérdezte: „Mi lesz a családi áhítattal?” „Nos, most a buszon fogunk imádkozni”, mondta Edison, miközben Ruthra nézett. De Mercy határozott volt: „Mindig azt mondom, hogy nem léphetünk ki az ajtón anélkül, hogy ne legyen családi áhítat.”

A papa és a mama egymásra néztek és bólintottak. Bementek az ajtón, megtartották gyorsan a reggeli áhítatot, majd siettek a buszállomásra. Mire megérkeztek, a busz éppen elment. Mindenki Mercyre nézett. Csak 4 óra múlva ment a következő járat.

Aznap később tudták meg, hogy a lekéssett busz sajnos összeütközött egy teherautóval, és 16-an meghaltak. Nagyon megrázta őket ez a hír, ledöbbsentek! Bizony eszükbe jutott, hogy miért menekültek meg ettől a szörnyűségtől.

Felhívás: Kezdjük úgy az új évet, hogy minden dolgunkban Istent tesszük az első helyre egész évben!

Gyűjtsük egybe hálás szívvel hozott tizedeinket és adományainkat, majd imádkozzunk!